

Zămislirea și „îmbisericirea” pruncului nenăscut

Începând cu zămislirea, omul ia contact cu Biserica sub acoperământul matern al gestației, deși pruncul nu este încă încorporat în Trupul lui Hristos. Fătul este considerat de Sfinții Părinți drept un copil adevărat, deosebit de cel venit pe lume doar prin vârstă. Constituit, potrivit naturii sale, după chipul lui Dumnezeu, este menit să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu, gradul de dezvoltare biologică nefiind atât de important din punct de vedere duhovnicesc. Copilul aflat în pântece apare cu atât mai valoros, cu cât el este o ființă omenească ce înaintează spre o împlinire care nu se va realiza decât la o vârstă adultă și chiar dincolo de ea. Sfântul Grigorie de Nyssa, definește minunat acest traseu existențial spre asemănarea cu Dumnezeu, în lucrarea *Nu trebuie să-i plângem pe cei adormiți întru credință*, astfel: *„Făcătorul nostru nu l-a zidit pe om ca să rămână făt în pântecele matern, și firea nu are drept țel firea pruncului și nici nu se îndreaptă numai spre vârstele care vin apoi în urmă și pe care firea le îmbracă pe rând, prin schimbare – căci înfățișarea noastră se schimbă odată cu trecerea vremii. Ea nu are drept țel nici nimicirea pe care o cunoaște trupul la moarte. Ci toate aceste etape și toate de acest fel nu sunt decât porțiuni de drum pe care trebuie să le străbatem ca să putem înainta. Scopul și sfârșitul acestui drum îl constituie restaurarea în starea cea dintâi, care nu este nimic altceva decât asemănarea cu Dumnezeu. Și după cum, pentru a ajunge la spic, natura a socotit de cuviință să facă să răsară mai întâi fir de iarbă, dar nu acesta este scopul ei, și nu de spice sau de paie se îngrijește agricultorul, ci de bobul de grâu care ne este spre hrană și care se ivește în urma celorlalte, tot așa, în ce privește viața, menirea ei este fericirea cea veșnică. Și tot ce privește acum trupul: moartea, bătrânețea, tinerețea, copilăria și începutul ce se face în pântecele mamei, toate acestea sunt, ca și iarba, paiul și spicele, un drum și o înlănțuire, o înaintare spre desăvârșirea nădăjduită, a ceea ce ni s-a dat ca potență.”*

Valoarea zămislirii se oglindește și în faptul că acest act reproduce într-un anumit fel actul de creație al primului om de către Dumnezeu. El ființează după cuvântul Sfintei Scripturi – *„Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră”* (Fac. 1, 26) – fiind darul lui Dumnezeu pentru părinții trupești ce se cuvine să-l recunoască și prețuiască la justa lui valoare. După cum Adam a reprezentat

încununarea creației, așa și copilul zămislit devine încununarea părinților prin lucrarea creatoare și proniatoare a lui Dumnezeu.

Se cade apoi, ca ei, părinții, să fie fii lucrători ai Bisericii și să-l ajute să crească biologic, dar și duhovnicește pe pruncul nenăscut, mai întâi prin mama ce-l poartă cu multă grijă și căldură în pântece, iar apoi prin tatăl ce-și manifestă continuu dragostea spre cei doi, pentru o bună rodire, la vremea potrivită, când, după naștere, se va uni și pruncul cu Hristos prin Taina Sfântului Botez. O bună purtare de grijă însă, nu poate exista în afara spațiului Bisericii, fără o participare la Sfânta Taină a Euharistiei, aceasta nu pentru a împărtăși pruncul nenăscut (prin intermediul mamei!), ci pentru ca cei doi să răspundă iubirii lui Dumnezeu, prin împărtășirea cu Sfintele Taine. Participarea viitorilor părinți la viața Bisericii, dezvoltă mediul potrivit existenței celei bune, în care pruncul, când se va naște și va deveni membrul ei „cu drepturi depline”, va avea o bună așezare sufletească și trupească în staulul pregătit din timp de familie. De aici trebuie să pornim pentru a genera putere duhovnicească - până la mutarea din această viață - într-o existență plină de greutate și încercări.